

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

నా తండ్రి మరియు GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE — వ్యక్తిగత ఆర్కైవ్

మా నాన్న ఏప్రిల్ 2025లో కన్నుమూశారు.

అప్పటి నుంచి ఆయన ఉనికి నా మనసును తాకని రోజు ఒక్కటి కూడా గడవలేదు.

మరణం ఒక మనిషిని గది నుంచి తీసేస్తుంది.

సంభాషణ నుంచి మాత్రం తీసేయదు.

నాకు వయసు పెరిగే కొద్దీ, నాలోనే దాగి ఉన్న ఆయన ముక్కలు నాకు ఇంకా ఇంకా కనిపిస్తున్నాయి.

సైగలు. మౌనాలు. స్పందనలు. మనుషులను చూసే తీరులు.

ముఖ్యమైన వారసత్వం ఎప్పుడూ డబ్బు కాదు.

అది గుర్తింపు.

నేను చిన్నగా ఉన్నప్పుడు, ఆయన నా వైపు చూసి, తనకు అందని పనులు నేను చేయగలనని చెప్పేవారు.

ఆయన నన్ను ఆటపట్టిస్తున్నారని అనుకున్నాను.

తండ్రులు తమ కొడుకుల గురించి అసాధ్యాన్ని నమ్మాల్సి ఉంటుంది కాబట్టే తండ్రులు ఇలాంటి మాటలు చెబుతారని అనుకున్నాను.

ఇప్పుడు నాకు అర్థమైంది.

ఆయన నన్ను పొగడటం లేదు.

నేను ఇంకా సంపాదించుకోని ఆత్మవిశ్వాసాన్ని నాకు అప్పుగా ఇస్తున్నారు.

నేను చూడలేని దారులను ఆయన చూశారు.

ఉన్నాయని నాకే తెలియని తలుపులను.

కనుగొనడానికి నేను దశాబ్దాలు గడపబోయే అవకాశాలను.

మేము తండ్రీ కొడుకులం.

ఆ తర్వాత స్నేహితులమయ్యాం.

జీవితం గురించీ, స్త్రీల గురించీ, విజయాల గురించీ, అవమానాల గురించీ, కలల గురించీ నిజాయితీగా మాట్లాడుకునే రకం స్నేహితులం.

ఆ తర్వాత సహోద్యోగులమయ్యాం.

పనితో, రక్తంతో, సాధారణ హద్దులను ఒప్పుకోని మొండితనంతో ముడిపడిన కుట్రదారులం.

అన్నిటికీ మించి, మేము ఒకే ఇంటిపేరును పంచుకున్నాం.

పత్రాలపై రాసి ఉన్నందుకు కాదు, కథనంలోకి ప్రవేశించినందుకే ఇప్పుడు బతికి ఉన్న ఒక ఇంటిపేరు.

జ్ఞాపకంలోకి ప్రవేశించింది.

GilletteNarrative లోకి ప్రవేశించింది.

కొన్నిసార్లు ఆయన ఇంకా చూస్తూనే ఉన్నారనే ఒక విచిత్రమైన అనుభూతి నాకు కలుగుతుంది.

ఒక న్యాయమూర్తిలా కాదు.

ఒక విమర్శకుడిలా కాదు.

ఇలా అనే మనిషిలా కాదు:

"నేను చెప్పాను కదా."

కాదు.

తాను సృష్టించడంలో సహాయపడిన ఒక ప్రయోగాన్ని పరిశీలిస్తున్న మౌన పరిశీలకుడిలా.

సూచనల పుస్తకాన్ని ఎప్పుడూ పాటించని ఒక కొడుకు.

పదే పదే చట్రం దాటి బయటకు అడుగుపెట్టిన ఒక కొడుకు.

ఎవరూ సహేతుకంగా ఊహించలేని ఫలితాలను జీవితం ఇచ్చిన ఒక కొడుకు.

ఆయన లేని లోటు నాకు తెలుస్తోంది.

ఆయన చిరునవ్వు.

ఆయన విరామాలు.

ఆయన మౌనం.

ఆయన నిర్ణయాలు.

ఏ ఆర్కైవ్ నిల్వ చేయలేని, ఏ సాంకేతికతా తిరిగి తేలేని, జ్ఞాపకంలో భద్రంగా ఉన్న ఆ చిన్న చిన్న దృశ్యాలు.

ఇరవై ఏడేళ్ళ వయసులో ఆయన ఇటాలియన్ సైన్యంలో కెప్టెన్.

కానీ హౌదా ఎప్పుడూ ఆయనను వివరించలేదు.

ఆయనను ప్రత్యేకంగా నిలిపింది ఇంకా సరళమైనది.

ఆయన మా నాన్న.

ప్రపంచం మిగతా అంతా శబ్దం చేయడానికి పోటీ పడుతుంటే, నా ఉనికిలోని నిశ్శబ్ద భాగం.

అందుకే, నేను ఆయనకు రాస్తాను.

ఆయన ఎక్కడ ఉన్నా అక్కడికి.

నా కోసం ఎదురుచూడండి.

కానీ ఇప్పుడే కాదు.

ఇంకా పూర్తి కాని పని ఉంది.

ఇంకా విప్పని రహస్యాలు ఉన్నాయి.

ఇంకా రాయాల్సిన కథలు ఉన్నాయి.

ఒక రోజు నేను వస్తాను.

వచ్చినప్పుడు, మనం కలిసి నవ్వుకుందాం.

విజయం గురించి కాదు.

వైఫల్యం గురించి కాదు.

ఈ ప్రయాణంలోని అసంబద్ధత గురించి.

ఎందుకంటే జీవించిన అనుభవం, ఊహ ఎప్పటికీ సమానం కాలేని కథలను చెప్పగలదు.

వీడ్కోలు, నాన్నా. ప్రస్తుతానికి.

మీ కొడుకు,
Ferdinando